

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek (przewodniczący)

SSN Piotr Prusinowski

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M.P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z udziałem zainteresowanej M.B.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. III AUa (...) wydanym w sprawie z wniosku M.P. z udziałem M.B. o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego i o wysokość podstawy wymiaru składek, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 października 2019 r., zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę zainteresowanej M.B. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 1 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...) wydanym w sprawie z wniosku M.P. z udziałem zainteresowanej M.B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego i o wysokość podstawy wymiaru składek.

Wyrokiem z 12 października 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt VIII U (...) Sąd Okręgowy w L. umorzył postępowanie w części dotyczącej ustalenia za miesiąc grudzień 2010 r. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe ponad kwotę 2.000 zł oraz na ubezpieczenie zdrowotne ponad kwotę 1.774,80 zł. W pozostałej części oddalił odwołanie M.P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 31 października 2012 r. obejmującej M.B. z tytułu wykonywania umowy zlecenia u płatnika składek M.P. obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi w okresie od dnia 1 października 2010 r.

Apelacja wnioskodawcy od powyższego wyroku została oddalona orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 1 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...).

W dniu 1 grudnia 2017 r. zainteresowana M.B. wniosła do Sądu Apelacyjnego w (...) skargę o wznowienie postępowania w w/w sprawie. W złożonej skardze, jako podstawę wznowienia, skarżąca wskazała wykrycie nowych okoliczności i nowych środków dowodowych, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, z których jako strona nie mogła skorzystać w dacie prowadzonego postępowania (art. 403 pkt 2 k.p.c.). Nowym dowodem jest „program nauczania” opracowany w 2006 r., będący w codziennym użytkowaniu i zniszczony w stopniu dyskwalifikującym go jako dowód. To spowodowało, że nie mógł być przedłożony w postępowaniu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji. Czytelną kopię skarżąca otrzymała od M.P. i w chwili obecnej jest to istotny dowód dający świadectwo wykonywania szkolenia tylko w ramach umowy zlecenia i jednocześnie wykluczający z tej umowy zadania egzaminacyjne, które nie mogły być w nim ujęte z racji ich odrębności. Skarżący podkreślił, że „nowe okoliczności” wskazane w art. 403 pkt 2 k.p.c. podlegały na przedłożeniu sądowi odpowiednio spreparowanych dowodów (zawierających poświadczenie nieprawdy) w postaci protokołu kontroli, ponieważ ustalone przez urzędników organu rentowego fakty są sprzeczne z dowodami w postaci zawartych umów o dzieło i zlecenia, zeznaniami strony oraz obowiązującymi przepisami prawnymi.

Jako podstawę wznowienia postępowania M.B. wskazała również wyroki wydane przez Naczelny Sąd Administracyjny w sprawach sygn. akt II GSK 2681/15 i sygn. akt II GSK 836/15, które otrzymała od M.P. w dniu 30 września 2017 r. Zaznaczyła, że w sprawach tych rozpoznaniem były objęte tożsame w treści umowy o dzieło. Podniosła że wyroki te były czynnikiem inicjującym powzięcie wiedzy o nowych okolicznościach związanych z poświadczeniem nieprawdy w protokole kontroli. Termin określony w art. 407 § 2 k.p.c. został zatem zachowany.

Wskazując na powyższe podstawy i okoliczności skarżąca domagała się wznowienia postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...).

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2017 r. wydanym w sprawie sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił powyższą skargę na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podnosił, że podstawa wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. w kontekście późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku jest spełniona tylko wtedy, gdy wykryty wyrok był już prawomocny, zanim zapadł wyrok w postępowaniu, którego wznowienia się żąda (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 27 czerwca 1997 r., CKN 149/97, OSNC 1998/1/9; z 21 stycznia 2011 r., II PZ 51/10, LEX nr 784934). Wyroki, na które powołuje się M.B., zapadły w dniu 11 kwietnia 2017 r. a zatem po uprawomocnieniu się wyroku z dnia 1 czerwca 2016 r., kończącego postępowanie w sprawie o sygn. III AUa (...). Okoliczność ta wyklucza przyjęcie, że została spełniona podstawa wznowienia wskazana w art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd zwrócił również uwagę, że M.B. dodatkowo zaznaczyła w skardze, że z treści powyższych wyroków NSA dowiedziała się o licznych nieprawidłowościach organu rentowego, skutkujących nieuwzględnieniem odwołania, w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 1 czerwca 2016 r. W szczególności wskazała na rozbieżność stanu faktycznego i kwalifikacji prawnej zaskarżonej decyzji nr (...), wydanej na podstawie, „zawierającego w jego ocenie nieprawdę, protokołu kontroli. Zarzuty te również nie mogą być jednak uznane za podstawę wznowienia. W razie wskazania podstawy wznowienia, o jakiej mowa w art. 403 § 2 k.p.c., dla uwzględnienia skargi niezbędne jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek: 1) wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku okoliczności faktycznych

lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem, ale nie zostały powołane; 2) niemożność skorzystania z tychże okoliczności lub środków dowodowych w poprzednim postępowaniu - 3) możliwość ich wpływu na wynik sprawy. Tymczasem protokół kontroli sporządzony przez pracowników ZUS był znany zainteresowanej w toku postępowania, którego wznowienia obecnie żąda. Mogła więc kwestionować jego ustalenia w toku postępowania, zakończonego wyrokiem z 1 czerwca 2016 r. Sformułowany w skardze zarzut sprzeczności w ustaleniach stanu faktycznego, czy zarzut błędnej kwalifikacji prawnej, stanowią zarzuty *stricte* apelacyjne, a nie prowadzące do wznowienia postępowania w sprawie. Z tych względów, nie sposób przyjąć, iż w sprawie zachodzi podstawa wznowienia określona w art. 403 § 2 k.p.c. W tym stanie rzeczy skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie podlegała odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Zażalenie na. przedmiotowe postanowienie złożył do Sądu Najwyższego M.P. zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia postanowienia w sposób uniemożliwiający ustalenie na jakiej podstawie sąd przyjął, że „program nauczania” nie jest nowym dowodem w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., co uniemożliwia przeprowadzenie merytorycznej kontroli rozstrzygnięcia. Żalący domagał się uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Na skutek wskazanego zażalenia postanowieniem z 13 czerwca 2018 r. Sąd Najwyższy uchylił postanowienie Sadu Apelacyjnego w (...) z 15 grudnia 2017 r. W uzasadnieniu zaznaczył, że w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny faktycznie nie wskazał przyczyn, dla których „program nauczania” nie spełnia przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c. Wada ta oznacza niezachowanie standardów z art. 328 § 2 k.p.c. Nie można zatem zweryfikować poprawności odrzucenia skargi. Z tego względu na podstawie art. 394¹ § 2 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie.

Sąd wskazał w odniesieniu do wykrycia przez skarżącego wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanych w sprawach sygn. II GSK 839/15 i sygn. II GSK 2681/15, że Sąd Apelacyjny wydając uchylone postanowienie z dnia 15 grudnia 2017 r. słusznie zauważył, że z podstawą wznowienia w postaci późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku mamy do czynienia wówczas, gdy wykryty wyrok był prawomocny zanim zapadł wyrok w postępowaniu, którego wznowienia się żąda (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. II UZ 10/18, Legalis nr 1770771). Przedmiotowe wyroki zapadły zaś po zakończeniu postępowania w sprawie syn akt III AUa 770/13. Dodatkowo Sąd podkreślił, iż zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, ale tylko takiego, który dotyczy tego samego stosunku prawnego, a nie innego, choćby identycznego stosunku prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV CZ 16/18, Legalis nr 1781380). Powołane przez M. B. wyroki nie dotyczyły jej natomiast bezpośrednio. Jak sama wskazała w skardze o wznowienie, orzeczeniami tymi objęte były tożsame w treści umowy o dzieło jak ta zawarta ze skarżącym. W świetle powyższych rozważań brak zatem podstaw do uznania, że skargę oparto na podstawie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w rzeczywistości nie zachodziła również podstawa wznowienia w postaci wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zdaniem skarżącego takim środkiem dowodowym jest „program nauczania” opracowany w 2006 r. Sąd nie podzielił jednak takiej oceny, bowiem z art. 403 § 2 k.p.c. wynika, że nowy środek dowodowy to dowód wykryty, a więc taki, który istniał już w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, z którego strona nie mogła jednak skorzystać, gdyż był dla niej nieznanym i wówczas nieujawnionym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36). Niewiedza strony o środkach dowodowych musi wynikać z przyczyn obiektywnych, niezależnych od niej, a nie z zaniechania działania w trakcie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2007 r., I CZ 105/07

niepublikowane). Do nowości nie zalicza się tych dowodów, które nie zostały przez stronę powołane na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia, czy błędnej oceny potrzeby ich powołania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., IV CZ 34/17, niepublikowane).

Powołany w skardze o wznowienie „program nauczania” opracowany został w 2006 r. i był w codziennym użytku, jak podnosi sama skarżąca. Jednocześnie z akt sprawy sygn. akt III AUa (...), która toczyła się na skutek skargi o wznowienie postępowania złożonej przez M.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 czerwca 2016 r., a zatem od tego samego orzeczenia, które aktualnie zaskarża M.B., wynika, że instruktorzy współpracujący z firmą M.P. posiadali takie programy nauczania i z nich korzystali. Program ten był im zatem znany. Większość egzemplarzy uległa jednak zniszczeniu. Przy porządkowaniu dokumentów archiwalnych w 2016 r. znaleziono jednak jeden egzemplarz wskazanego dokumentu. Zauważyć również należy, że program ten został przez skarżącą złożony do akt sprawy już na etapie postępowania kasacyjnego jako załącznik do pisma z 30 czerwca 2017 r. Nie podnosiła wówczas faktu zniszczenia tego dokumentu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe okoliczności dowodzą, że przy zachowaniu należytej staranności oraz wykazaniu odpowiedniego zaangażowania strony w gromadzenie materiału dowodowego możliwe było powołanie się na przedmiotowy dokument jako znany stronie jeszcze w toku postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji. Tego jednak zainteresowana nie uczyniła. Nie wskazała również na jego zniszczenie jako okoliczność uniemożliwiającą przedłożenie dokumentu Sądowi. Należy zatem uznać, iż M.B. nie widziała wówczas potrzeby powołania wymienionego dowodu. W świetle cytowanego wyżej orzecznictwa taka okoliczność nie może zaś skutkować uznaniem, że skarga oparta jest na podstawie określonej w art. 403 § 2 k.p.c.

Ponadto, Sąd Apelacyjny wskazał, że przekonanie skarżącej o „poświadczeniu nieprawdy” w protokole kontroli stanowiącym podstawę wydania decyzji przez organ rentowy w rzeczywistości odnosi się do kwestionowania dokonanych w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem ustaleń faktycznych oraz analizy prawnej. Tak samo należy ocenić zastrzeżenia strony do

powoływanego w toku tamtego postępowania orzecznictwa sądowego oraz jego zastosowania w sprawie. Zarzuty w tym zakresie powinny być podnoszone w zwykłym trybie odwoławczym, a nie w drodze zaskarżania prawomocnych orzeczeń skargą o wznowienie postępowania.

Fakt, iż skarżąca dowiedziała się o licznych nieprawidłowościach organu rentowego, skutkujących nieuwzględnieniem jego odwołania, z powołanych wyżej wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego nie oznacza również, że są to nowe okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Protokół kontroli sporządzony przez pracowników ZUS był znany skarżącej w toku postępowania, którego wznowienia obecnie żąda. M.B. mogła więc kwestionować jego ustalenia w toku postępowania, zakończonego wyrokiem z dnia 1 czerwca 2016 r.

Z opisanych wyżej względów nie sposób przyjąć, iż w sprawie zachodzi podstawa wznowienia określona w art. 403 § 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga podlega odrzuceniu na posiedzeniu niejawnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 października 1999 r., sygn. akt II UKN 174/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 133; z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, z. 8-9, poz. 154; z dnia 16 października 2007 r., sygn. akt V CO 27/07, GSP-Prz.Orz. 2009/2/165).

Sąd Apelacyjny wyjaśnił ponadto, że nie uwzględnił wniosków dowodowych M.P. uznając, iż skarga podlega odrzuceniu z przyczyn formalnych. Merytoryczna analiza sprawy jest zatem nieuprawniona.

Na postanowienie Sądu Apelacyjnego pełnomocnik wnioskodawcy M.P. złożył zażalenie, zaskarżając go w części dotyczącej odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, wnosząc o uchylenie zaskrzonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 403 § 1 k.p.c. - w sposób mający wpływ na rozstrzygnięcie sprawy przez dokonanie przez Sąd rozważań dotyczących tego,

czy rzeczywiście przyczyna wznowienia istnieje, podczas gdy przedmiotem rozważań Sądu winno być jedynie ograniczenie się do ustalenia, że podstawa wskazana w skardze odpowiada którejkolwiek z ustawowych podstaw wznowienia i został zachowany termin, czym Sąd przekroczył kognicje określone w w/w przepisie.

W konsekwencji powyższego Sąd naruszył:

2. art. 328 § 2 k.p.c. przez fakt, że sporządził uzasadnienie zaskarżonego postanowienia bez wskazania i odniesienia się do nowych dowodów zgłoszonych przez wnioskodawcę w piśmie z 20 października 2018 r., a więc bez wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w ten sposób, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie zawiera wskazania, czy dowody te zostały przez Sąd obdarzone wiarygodnością, czy też nie i przyczyn ewentualnego odmówienia wiarygodności i mocy dowodowej tym dowodom;

Organ rentowy nie składał odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Za nieuzasadniony należało uznać zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 403 § 1 k.p.c. W świetle art. 410 § 1 k.p.c. wstępne badanie skargi o wznowienie postępowania przez sąd na posiedzeniu niejawnym dokonywane jest w trzech płaszczyznach: terminowości wniesienia skargi, dopuszczalności skargi, oparcia skargi na ustawowej podstawie. Niespełnienie któregośkolwiek z tych wymagań prowadzi do odrzucenia skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2018 r., I CZ 5/18, LEX nr 2483348). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że w wyniku przeprowadzonej kontroli wstępnej skarga ulega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, lecz także wtedy, gdy przytoczone w niej okoliczności dają się wprowadzić podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 lutego 2018 r., II CZ 105/17; z 6 lutego 2018 r., III UZ 11/17, LEX nr 2450256; z 16 listopada 2017 r., V CZ 79/17,

LEX nr 2447356). Jednocześnie przypomnieć należy, że sformułowanie podstawy wznowienia postępowania w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2016 r., II PZ 16/16, LEX nr 2167629).

Słusznie zatem Sąd Apelacyjny po pierwsze zbadał, czy wskazane w skardze o wznowienie postępowania podstawy wznowienia postępowania rzeczywiście istnieją i w wyniku tego badania stwierdził, że skarga o wznowienie postępowania wniesiona w niniejszej sprawie nie została oparta na ustawowej podstawie i podlegała odrzuceniu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że nie wystarczy powołać się na jedną z podstaw wskazanych w ustawie, aby uznać, że spełniona została przesłanka oparcia na ustawowej podstawie. Konieczne jest jeszcze uzasadnienie i uprawdopodobnienie wskazanych podstaw przez podanie okoliczności, które uzasadniają występowanie powołanych w skardze podstaw. Sąd na wstępnym etapie badania sprawy musi jednocześnie sprawdzić również, czy wskazane okoliczności mające świadczyć o występowaniu przywoływanych podstaw już na pierwszy rzut oka nie uzasadniają merytorycznego rozpoznania skargi.

W tym miejscu należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że podstawą wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. mogą być tylko środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Ta podstawa skargi nie zachodzi, jeżeli uprzednio istniała obiektywna możliwość powołania się na środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej opieszałości, zaniedbań, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania. Nie stanowi też nowego dowodu w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. taki dowód, z którego strona mogła skorzystać przy dołożeniu należytej staranności. Waler „nowości” mają zatem jedynie środki dowodowe w znaczeniu wskazanym wyżej, a nie nowe jako zgłoszone po raz pierwszy, a tym bardziej kolejny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 marca 2018 r., V CSK 284/17, LEX nr 2521619; postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 2018 r., III UZ 11/17, LEX nr 2450256). W orzecznictwie

wskazywano również, że w art. 403 § 2 k.p.c. chodzi o późniejsze wykrycie faktów i dowodów dla strony nie tylko nieznanymi w toku poprzedniego postępowania, lecz których także nie mogła znać, choć istniały już w toku tego postępowania, ale nie były objęte materiałem sprawy. Jednocześnie z końcowego zwrotu art. 403 § 2 k.p.c. wynika, że „wykrycie” odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wtedy „nieujawnialnych”, bo nieznanymi stronom. Strona może więc powołać się na nie jedynie wówczas, gdy nie mogła z nich skorzystać przed rozstrzygnięciem, albowiem wymieniony przepis obejmuje wyłącznie fakty „nieujawnialne” albo stronie nieznanymi i dla niej niedostępne. Natomiast fakty „ujawnialne”, czyli te, które strona powinna znać, tj. miała możliwość dostępu do nich, nie są objęte hipotezą tego przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lutego 2018 r., I CZ 4/18, LEX nr 2459712; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2018 r., I UZ 68/17, LEX nr 2459728).

Słusznie Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie ocenił, że dowody, na które powoływała się skarżąca w skardze o wznowienie postępowania nie były dla niej „nieujawnialne”. Strony niniejszego postępowania wiedziały bowiem o istnieniu „Programu nauczania”, który był powszechnie wykorzystywany u zainteresowanej, a ponadto, jak się okazało, był w posiadaniu wnioskodawcy, który przy dochowaniu należytej staranności mógł znaleźć i skorzystać z tego dowodu już na wcześniejszym etapie postępowania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że dokument ten był znany zarówno wnioskodawcy, jak i zainteresowanej, a także, że mieli oni świadomość, że wnioskodawca dysponował kopią tego dokumentu.

Nie jest również uzasadniony zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, dlaczego nie uwzględnił wniosków dowodowych skarżącego i dlaczego nie dokonał badania zgłoszonych dowodów. Stało się tak dlatego, że Sąd Apelacyjny słusznie ocenił, że skarga o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie podlega odrzuceniu ze względów formalnych, a zatem nie dokonywał on ponownej merytorycznej oceny niniejszej sprawy.

Z tych powodów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

